

G O O I K

Een ritje doorheen

Ik ben reeds gewend geraakt aan dit heuvelende land, maar nog steeds droom ik weg bij het zien van de verten -bij het zien van de eindeloos lijkende velden en weilanden die als een golvende zee van gras en grond en teelten de einder tegemoet lopen en zich vermengen met de horizon -verloren lopen in sluimerende ochtendniveaus of zich verbranden aan de avondzon die er in wegzakt.

Het is een stralende zondagmorgen, een morgen in de laatste winterdagen, en hoewel de zon al volop bezig is haar lenteprogramma door te nemen haalt haar warmte amper tien graden. Maart. Voor de trekvogels is het te vroeg om terug te keren, voor het land te vroeg om geploegd te worden; voor de lente is het nog te vroeg om te beginnen met alles te laten ontluiken. De wind heeft het nog steeds voor het zeggen en gaat nog geregeld zijn adem in het ijskoude noorden halen om hem vervolgens net zo bitter maar zachtjes als met getutte lippen over dit stuk Europa uit te blazen, zoals vandaag. En hier, in het Pajottenland, jaagt die over de nog kale gronden, over de nog verlaten weiden met verjaard gras en over de herfst-geogste maïsvelden die er bij liggen als immense stoppelbaarden.

Maar het is nooit te vroeg om de paarden van stal te halen voor een verkwikkende wandeling: even de paarden uitlaten voor een verkenningstochtje langs Gooikse wegen en velden; even de zoetige geur van het avontuur opsnuiven en de band tussen paard en berijder versterken in een voor dit doel uitgelezen decor, waar de afdrukken van kolossale paardenhoeven amper van de gronden verdwenen zijn, gronden die generaties lang zijn geploegd met de trekkracht van Brabanders.

Het is heerlijk. Op de rug van een paard haalt mijn afkeer voor winterse temperaturen niet eens het vriespunt, integendeel, ik heb het warm. Hoewel de kunst van het paardrijden me alles behalve als gegoten zit, beleef ik toch enigszins de opwinding ervan. Deze keer is het een echt paard, en niet meer moeders

schuurborstel uit mijn cowboy- en indiaantjestijd dat, samen met de heldendaden van de koene ridder op zijn strijdros, nog slechts een herinnering aan onstuimige jeugdijaren is. Moeders schuurborstel is al een eeuwigheid in het grof vuil verdwenen en tot splinters vernalen, en ondanks al dat stoere gedoe van weleer ben ik als ruiter nooit verder geraakt dan een zitje op het houten paard van een kermiscarroussel.

Maar een mens zit niet stil, wil horizonten verkennen. Mijn drang om me met de nodige regelmaat te verplaatsen heeft me, vele jaren later, naar Gooik gevoerd, en hoe groot is de betekenis van mijn zeggen 'dat ik er mijn stal gevonden heb', want meteen ben ik middenin de paardenliefhebberij beland.

De kans dat mijn rijvaardigheid het ooit zal halen van die van een volbloed stepperuiter is vrij klein, zoniet totaal te verwaarlozen. Het is ook niet mijn ambitie. Kunnen rijden zoals de mannen die me gidsen zou al vrij knap wezen. Want ik heb een paard van zo'n klein ton onder mijn billen, waarvan de meeste kilogrammen massieve spieren zijn (het paard, niet mijn billen). Da's niet niks, en helemaal wat anders dan een schuurborstel of een forse mountainbike. En laat ik er meteen bij vertellen dat deze mannen -stoere Brabanders, gebrouwd en gebotteld door zwoeg en zweet- van vele markten thuis- dus ook niet de eerste de beste zijn: natuurliefhebbers, paardrijders, uitmuntende gidsen; mensen die paard, ruiter en Vlaams Brabant verenigen in een onvergetelijk avontuur. Kort samengevat: Actigo. >>

Foto boven: a lonesome cowboy, but not so far away from home.

2. Ine, volop aan 't genieten.

3. Nouch en Luc: 'Zeg Luc, zie ne keer wat è schoon masken dat ier naast ons staa' -Luc: Ja hé. Wacht, ik zal ne keer zwieren.'

'We gaan eerst ne keer drinken hé mannekes,' zegt Luc. We scharen ons rond de eettafel, want, jaja, vanuit de keuken komen ons heerlijk geurende dampen tegemoet. Marleen en Aat zijn er druk in de weer met potten en schotels terwijl Luc ons bedient van heerlijk schuimend sap, bleek en donker, van abdijbier tot gewone pintjes -koffie voor wie wil, een porto of een wijntje. Ik ben goed gevaren voor een après-cheval. Actigo is op ieder moment in actie.

Met oog voor etikette schenkt Luc me een wijntje in en geeft me ondertussen een woordje uitleg. *'De naam is de afkorting van actief Gooik. En dat zegt genoeg. Er zijn mensen die gaan wandelen of gaan fietsen, wij gaan 'paarden'. Het is onze buitensport waar we anderen van willen laten meegenieten. We zijn daar zelfs vrij actief mee bezig, en wanneer daardoor het paardentoeisme in het Pajottenland op termijn de erkenning zou krijgen dat het verdient, dan zijn we zelfs goe bezig.'*

Roland knikt. *'Trouwens, we zijn niet voor niets actief goe bezig om, met het oog op toerismewerking, een goede infrastructuur binnen onze vereniging uit te bouwen. We bestaan uit een vaste kern van zeven gidsen...hier aanwezig...'*

Er stijgt plotseling een supporterssfeer op. De vlaggen en de toeters, de sjaals en de mutsen ontbreken, maar ik waan me secondenlang tussen de spionkop van Real Madrid. En waarlijk, de mannen beginnen een Mexican wave. Ik wil me aan mijn wijnglas vastgrijpen maar word mee omhoog getild, beland weer in mijn stoel en ga dan weer omhoog. Zes keer gaat de wave de tafel rond voordat ze stilvalt. Er wordt ne keer gedronken, en in de langzaam uitdeinende euforie gaat Roland verder met zijn uitleg: *'...en voorts kunnen we rekenen op de medewerking van nog twee ervaren ruiters, den Dirk en de Kris. Voor alle duidelijkheid, we willen niet zomaar wat op ons eigen bezig zijn. We willen ons organiseren naar een soort van dienstverlening.'*

Lieven verslikt zich en krijgt de slappe lach. *'Zoals gij dat zegt zijn we precies de pechdienst van de VAB, maar dan voor paarden.'* Hij bedenkt meteen een slogan: *'Staat uw paard in pan, da's brute pech, maar niet getreurd, Actigo is reeds onderweg!'* Hij ligt in een deuk.

Elvis Presley zit in de jukebox *Its now or never* te zingen, maar dan lijkt het alsof hij een dreun op zijn hoofd krijgt; de jukebox heeft kuren, of anders was het de vuist van Scott Mc Kenzie die niet meer kon wachten om aan zijn *San Fransisco* te beginnen.

Ach, er komen herinneringen bij me naar boven. Ik zit maar wat naar mijn wijnglas te staren terwijl ik de mannen met mijn vragen zou moeten bestoken. En ook Michel zit met gekruiste armen achteruit gezakt in zijn stoel, lekker rustig en ontspannen als iemand die voldaan het voorbij van een goedbestede werkdag overdenkt.

Luiki, die naast me zit, laat zich de pint abdijbier goed smaken. *'En? Hoe is het bevallen?'* vraagt hij met een schuimrand om zijn bovenlip.

'De Mexican wave?' zeg ik stomweg.

Luiki lacht. *'Nee, het ritje.'*

'Ah. Het was tof. 't Is wat wennen in 't begin.' Ja, denk ik; vooral in 't begin. Want het begon deze vanmorgen toen ik probeerde een zadel op Ronjas rug te krijgen -vergat voorerst het zadeldoek en raakte dan in de war met allerhande riempjes waarvan het me niet duidelijk was of ze nu dienden voor het aanspannen van de zadelriem dan wel voor het verhogen of verlagen van de stijgbeugels. Ik was nog aan het klooiën terwijl de andere paarden al een eeuwigheid ingespannen waren. Tegen de Actigoregels in toonde Luc me hoe zoiets moet, want wie hier komt rijden hoort te weten hoe het moet: eerst zo, dan zo en zo. Ik probeerde het inriemen en vastgespen en aanspannen te volgen, verloor allengs de draad en liet het tenslotte aan Luc over. De mannen wilden vertrekken.

Met een -één, twee, drie- zat ik op Ronjas rug, en het was verdekke hoog. Ronja bewoog geen centimeter en knauwde aan haar voorpoot. Jeuk. Dan vertrokken we. *'En ik die dacht dat paardrijden er alleen maar OPZITTEN was. 't Is begot nog een serieus karwei om er te BLIJVEN opzitten. Je zou mijn dijen moeten voelen, man. Op sommige momenten drukte ik mijn knieën zo hard tegen Ronjas flanken dat het leek alsof ik er meteen haar darmgassen wilde uitpersen.'*

'Ze heeft in ieder geval een hoop shit achtergelaten,' zegt Lieven. Hij kwam met Una net achter me.

'Ik heb je wel zien grijnzen. En Una trok voortdurend haar bovenlip op alsof dat beest ieder moment in een schaterlach kon uitbarsten.'

>>

Foto boven: nee, het Pajottenland is niet overstromd. Dit is Actigo in actie op het strand van De Panne.

'Dat beest is net zo zot als de Lieven zelf,' zegt Luc met een knipoog. Hij smakt geamuseerd aan een dampend sigaartje. Eddy prikt een kaasblokje van de schotel met kaasblokjes en overpeinsd een en ander. 'Zou dat geen djokken voor jou zijn, Lieven: achter de paarden lopen met een karreken en een schup om de shit op te scheppen?'

'Da ziede van hier,' zegt Lieven die altijd dadelijk op zijn poten valt; 'Laat de shit maar liggen. Dan weten de mensen dat ze op den buiten wonen. En daarbij, de toeristen die pakken da toch mee, want die hebben da nog nooit gezien. Die kaderen dat thuis in als souvenir.'

'Awel, da's geen slecht gedacht,' zegt Luc die blijkbaar wat ziet zitten in shit-verkoop; 'Met de opbrengst van den berg die daar vanachter ligt kunnen we ons een nieuw paard aanschaffen.'

Marleen komt uit de keuken met een dampende visschotel. 'Zou je dan niet beter een tweede ezelken kopen -een ventje voor mijn Hermelien?'

'Bwah, er ligt daar vanachter genoeg shit voor een paard én een ezel,' zegt Luiki.

Bart leunt opzij om Marleen ruimte te geven om de visschotel op tafel te zetten. 'Zeg Marleen, a propos, zoude gij nie graag met ons ne keer willen meerijden? Op uw ezelken?'

'Ge hoeft nie aan te dringen, want dat komt er toch nooit van,' antwoordt Marleen die ook niet op haar mond gevallen is; 'Laat da bisjken maar rustig in de wei staan, da staat daar goed. Trouwens, het zou net zijn alsof ik mijnen hond uitlaat.'

Roland maakt behulpzaam wat plaats voor de schotel puree die Aat aanbrengt, en stoot vervolgens zijn pint omver.

Dat vindt Lieven wel geestig. 'Goe bezig.'

Michel, die nog steeds achterover geleund zit krijgt een geut bier in zijn kruis. Luiki kan nog net zijn gsm weggrabbelen en stoot daarmee tegen mijn arm op het moment dat ik mijn glas wijn tegen mijn lippen zet. De wijn klutst in het rond en over de sigaar in Lucs hand die met een kort gesis dooft.

Bart zit erbij alsof hij naar een slapstick zit te kijken. 'En straks gaan we als dessert met taarten gooien zeker?'

We eten van een zalige zalm- en forelschotel, mogen een wijntje proeven dat naar de stok smaakt, en laten ons verwennen met een koffie en een cognacje. Actigo-winterservice. De jukebox moet nu naar de liedjes van de cd-speler luisteren. Ik geniet van Dylans *Hurricane* en laat me rustig meeglijden met de verhalen die verteld worden. Ik luister naar belevenissen tijdens paardentrips doorheen de bossen van Vencimont, doorheen het landschap van Vlaams- en Waals Brabant en door duin en strand van onze Belgische kust. Ik heb geen moeite om me de bloedmooie zonsondergangen voor de geest te halen, net zo min als de ongedwongen sfeer tijdens de ritjes en de avonden. Zoals deze.

'Mijn grootmoeder is honderd en twee, en zou ook wel graag een tochtje met actigo willen maken,' flap ik er uit.

Roland reageert enthousiast. 'Doen!'

Luc die net van zijn wijn drinkt moet haastig doorslikken om naar lucht te kunnen happen. 'Als ze kan paardrijden is ze van harte welkom,' zegt hij dan lachend.

Eddy trekt bewonderend zijn mondhoeken naar beneden. 'Een avontuurlijke grootmoe.' Dan tot de mannen. 'Welk paard zouden we haar geven?'

'Ze kan beginnen op het ezelken van Marleen,' zegt Bart gniffelend.

'Wat hebt gij eigenlijk tegen mijn ezelken?'

'Odin vind ik dan meer geschikt,' overweegt Luiki.

Aat blaast zich op alsof ze een spelt in haar gat krijgt. 'Wilt ge daar mee zeggen dat mijnen Odin enkel geschikt is voor hulpbehoevende dametjes misschien? En daarbij, Odin is veel te groot. Dat mens geraakt er nooit op.'

'Dan geven we haar wel en zetje,' komt Eddy ter hulp. 'Of we gebruiken den Bobcat.'

Hilariteit.

Michel voert een andere mogelijkheid aan: 'Luiki zal haar wel op zijne schoot nemen,'

'Bwah ja, waarom nie?'

Ik nip van mijn cognacje. 'Ze zou er niets op tegen hebben.'

Mijn grootmoeder kennende.

Dirk Poucke

Voor boeking en reservaties:

Vzw Actigo 0498/85.47.83 - 02/532.10.58

email info@actigo.be — www.actigo.be

